

НОВА ЗОРЯ

український греко-католицький часопис

Видання Івано-Франківської Архієпархії УГКЦ. Засноване 7 січня 1926 р. Б. Блаженним мучеником єпископом Григорієм Хомишиним.
Відновлене 27 березня 1991 р. Б. ісповідником віри єпископом Софроном Дмитерком ЧСВВ

Цей тиждень в подіях

26 квітня

Міжнародний день пам'яті про Чернобильську катастрофу

1 травня 1951 р.

у Владимирській в'язниці упокоївся в Бозі о. Екзарх Климентій Казимир Шептицький — Блаженний Католицької Церкви, церковний діяч та Архимандрит монахів Студійського уставу, брат Праведного Митрополита Андрея, посол до Галицького сейму та Віденського парламенту, заступник голови Госп. Товариства, «Праведник народів світу» за порятунок євреїв у період Голокосту.

1 травня 1917 р.

Папа Венедикт XV своїм Motu proprio Dei Providentis створив Congregatio pro Ecclesia orientali. З 1967 року — Congregatio pro Ecclesiis orientibus (Конгрегація для Східних Церков) — відомство Римської курії, яке відповідає за контакти з церквами візантійського, сирійського, вірменського, халдейського та коптського обряду, які є в єдності з Ватиканом.

МОЛИТОВНІ НАМИРИ Святішого Отця для Апостольства молитви

Травень

Євангелізаційний: Щоб віруючі, використовуючи свої творчі здібності, виконували свою конкретну місію і вміли реагувати на виклики сучасного світу.

Покровитель:
пророк Єремія.

Старуня Вітає Патріарха!

29 квітня 2018 р., 11:00
Парафія св. апп. Петра і Павла Івано-Франківська Архієпархія

**125-річчя від дня народження
БЛАЖЕННОГО СВЯЩЕННОМУЧЕНИКА
СИМЕОНА ЛУКАЧА**

А ТАКОЖ ОСВЯЧЕННЯ ТА ВІДКРИТТЯ МУЗЕЮ
«БЛАЖЕННОГО СВЯЩЕННОМУЧЕНИКА СИМЕОНА ЛУКАЧА»
ТА ПІДПІЛЬНОЇ УГКЦ

**АРХІЕРЕЙСЬКУ БОЖЕСТВЕННУ ЛІТУРГІЮ
ОЧОЛИТЬ ОТЕЦЬ І ГЛАВА УГКЦ СВЯТОСЛАВ**

Цьогоріч відзначаємо 125-річчя від дня народження Блаженного священномученика Симеона Лукача. З цієї нагоди, як неодноразово анонсувалося, 29 квітня до Старуні із душпастирським візитом прибуде наш Патріарх Святослав, який об 11.00 очолить Архієрейську Божественну Літургію, а опісля здійснить Чин посвячення Музею блаженного Симеона та підпільної УГКЦ.

Цій неординарній події передували ряд підготовчих заходів. «Живе Телебачення» на замовлення парафії Свв. Апп. Петра та Павла с. Старуні відзняло документальний фільм «Блаженний Симеон». Його презентація відбудеться 28 квітня о 15.00 в Івано-Франківському кінотеатрі Люм'єр. У презентації візьмуть участь Блаженніший Святослав, Отець і Глава УГКЦ, та Високопреосвященний Архієпископ і Митрополит Івано-Франківський Кир Володимир Війтишин. 29 квітня зазначений фільм транслюватиметься для паломників з моніторів, встановлених на подвір'ї парафії св. Апп. Петра і Павла у с. Старуня, до та після візиту Патріарха. Крім того, сам візит Патріарха Святослава транслюватиме 5-й канал.

Продовження на стор. 3

Молитва до Ісуса Христа за українську молодь за заступництвом Блаж. Свщмч. Симеона Лукача

Ісусе Христе, Ти сам сказав, що Ти є дорога, правда і життя. Дякуємо Тобі, що Ти надихнув слугу свого Симеона Лукача піти за твоїм покликком як самому, так і поручені йому душі провадити тією ж дорогою до освячення своїми словами і прикладом. Блаженний священномученику Симеоне, Ти посвятив себе духовному вихованню вірних та відданому душпастирству. За голошення цієї дороги, правди і життя Ти терпів і віддавав своє життя за тих, яких любив. Тому просимо Тебе, Блаженний Симеоне, будь нам опікуном у вихованні нашої християнської молоді на славу Божу і добро нашого народу. Амінь.

**Часта сповідь. Як
розібратися з гріхами?**

Чи знайоме вам почуття, коли минає місяць, настає час приступати до Сповіді, а якихось конкретних проступків чи гріхів не можете назвати? Ні? А у мене буває. Скажу вам, це не дуже приємний час, бо це дні, коли я починаю прискіпуватись до своїх думок і найглибших відчуттів. Це дуже некомфортно.

Продовження на стор. 4

Спогад кризь десятиліття

Величною окрасою Богородчан є церква св. Івана Богослова, яка радує зір і душу, благословляє на молитву разом з фігурою Божої Матері — покровительки нашого містечка. Приходять і відходять парафіяни, а церква стоїть на славу Божу, на потребу людську.

Продовження на стор. 5

Думка мирянина

«Співвідповідальність» у церкві та роль кожного з нас у цьому процесі **стор. 5**

На життєвих перехрестях

Мамина молитва **стор. 6**

Церква і журналістика

Щоб здобути премію! **стор. 7**

★ Голос Церкви

Папа Франциск: Ісус веде нас стежками життя

Особиста зустріч з Ісусом полягає в тому, щоб дозволити Йому пізнавати нас, але й ми покликані пізнавати Його. Такими думками Папа Франциск поділився перед проказуванням молитви «Царице Неба» в неділю, 22 квітня 2018 р., зазначаючи, що літургія під час пасхального періоду допомагає нам відкрити нашу ідентичність «учнів Воскреслого Господа».

Діяння святих Апостолів розповідають про те, як святий Петро відкрито заявляє, що довершене ним оздоровлення паралітика, про яке говорив увесь Єрусалим, відбулося «іменем Ісуса». «В цьому оздоровленому чоловікові відображений кожен з нас, наші спільноти», — сказав Святіший Отець, пояснюючи, що кожен може оздоровитися від різних форм «духовних недуг», таких як амбіційність, лінивість, гордіня, якщо «погодиться з довір'ям віддати своє життя в руки Воскреслого Господа».

Але Ким є Христос, Який оздоровляє, і в чому полягає це зцілення? Відповідь знаходимо в уривку з Євангелії від Івана, де Ісус каже: «Я добрий пастир. Добрий пастир життя своє віддає за вівці». «Це самовизначення Ісуса не можна применшувати до емотивних навіювань, що не мають конкретних наслідків! Ісус зціляє через Своє буття пастирем, що віддає своє життя», — наголосив Папа, зазначаючи, що даючи Своє життя за нас, Ісус немовби каже кожному з нас: «Твоє життя настільки цінне для мене, що для його спасіння я віддаю цілого себе».

В цьому ж уривку, за словами Наступника святого Петра, знаходимо згадку про умови, за яких Ісус може оздоровити нас та зробити наше життя радісним і плідним: «Я — Пастир добрий. І Я знаю своїх, і Мої знають Мене; як знає Мене Отець, так і Я знаю Отця». «Ісус не говорить про інтелектуальне знання, але про особисті взаємини, про вподобання, взаємну ніжність, що є відображенням внутрішніх взаємин любові між Ним та Отцем», — пояснив Папа, додаючи:

«Наставленням, через яке здійснюються живі стосунки з Ісусом є

дозволити Йому нас пізнавати. Не замикатися в собі. Відкритися Господеві, бо Він мене знає. Він є уважним до кожного з нас, до глибини знає наше серце: знає наші позитивні риси та вади, проекти, які ми здійснили, та сподівання, що зазнали розчарувань. Але Він приймає нас такими, якими ми є, навіть з нашими гріхами, щоб простити їх та оздоровити, з любов'ю провадить нас, щоб ми могли пройти навіть непрохідними стежками, не загубивши життя».

Але, як зауважив далі Святіший Отець, ми, у свою чергу, «покликані пізнавати Ісуса». Це включає «зустріч з Ним, яка викликає бажання йти за Ним, полишивши наставлення самодостатності, щоб ступати на нові шляхи», які Він нам вказує. «Коли в наших спільнотах остигає прагнення жити взаєминами з Ісусом, слухати Його голос та вірно йти за Ним, то неминуче переважатимуть інші способи мислення та життя, що не є послідовними з Євангелієм», — підсумував Папа.

Радіо Ватикану.

★ Слово Глави Церкви

«Людське життя повинне починатися і завершуватися в сім'ї»

Цілком природно і відповідно до задуму нашого Творця, що людське життя повинно починатися і завершуватися в сім'ї. Сім'я — це оазис людського життя, де людина вповні може відчути себе любленою, огорнутою увагою і справді потрібною. Якщо людина не потрібна своїм найріднішим, найближчим людям, то їй відразу починає видаватися, що вона нікому не потрібна.

На цьому наголосив Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав у п'ятницю, 20 квітня, під час прямого ефіру програми «Відкрита Церква», яка була на тему старості. У програмі було продемонстровано два сюжети: один про хоспіс для людей похилого віку в Україні, інший — про подібний заклад у Канаді.

За словами Предстоятеля, зазвичай сім'ї, в яких ми бачимо присутність осіб різного віку, перетворюють-

ся на дуже плідну, діяльну і здорову клітину цілого суспільства. Адже тоді ми вчимося будувати стосунки не тільки між однолітками, а й між старшими і молодшими від нас.

«Цілком природно, що старша людина хотіла б довершити своє земне життя в сім'ї серед люблячих дітей і онуків. Не дивно, що більшість осіб відчувають, що коли «здають» своїх дідухів і бабусь до будинків для престарілих, то це означає, що їх «ви-

кидають» із сім'ї. Мовляв, ми хочемо позбутися відповідальності за них, ми хочемо втекти від нашого завдання їх гідно опікувати, доглядати», — зазначив духовний лідер греко-католиків.

При цьому Глава УГКЦ підкреслив, що в інших країнах, де є вищий рівень життя і соціального захисту, допомога і опіка над старцями в спеціалізованих закладах здебільшого краща, ніж та, яку вони можуть отримати у своїх сім'ях. Тому в такому разі помістити

батька чи матір в будинок для престарілих часто означає справді надати їм кращу опіку, яку вони зараз потребують і якої вже не може надати любляча донька або син.

«Очевидно, що така опіка в спеціалізованих закладах не виключає, а навпаки підсилює оці людські контакти, стосунки, які не тільки не зникають, а навпаки — ще більше плекаються. Це не є заклади закритого типу, заклади відчуження. Це не є місце, куди людина потрапляє як відпрацьований матеріал. Ні! Це оазиси милосердя та любові», — наголосив Глава УГКЦ.

«Я вважаю, що всі моделі опіки над старшими людьми повинні бути підпорядкованими одній-єдиній заповіді любові та поваги до своїх батьків, любові до старшої людини», — пояснив Блаженніший Святослав.

Департамент інформації УГКЦ

★ Церква в Україні

Голова Пасторально-міграційного відділу проголосив дати XIII прощі Самбір-Зарваниця

Голова Пасторально-міграційного відділу владика Йосиф (Мілян) призначив о. Антона Бориса духівником XIII пішої прощі мігрантів та їхніх родин Самбір-Зарваниця, а керівником прощі — Людмилу Пушкар. Про це йдеться у декреті владика від 24 квітня.

Також іншим декретом владика Йосиф проголосив дати XIII пішої прощі мігрантів та їхніх родин Самбір-Зарваниця. Так, цьогорічна проща триватиме від 3 до 12 серпня.

На зустріч Тезе до Львова прибуде близько двох тисяч паломників з України та Європи

Від 27 квітня до 1 травня 2018 року у Львові триватиме зустріч молодих християн, організована спільнотою «Тезе» (Франція). Після Вільнюса, Любляни, Печа, Риги, Бірмінгема та багатьох інших міст Європи, цього року Львів обрано для весняної зустрічі. Зустріч стала можливою завдя-

ки співпраці між «Тезе», церквами та місцевою владою.

Усіх паломників приймуть львів'яни в сім'ях — це жителі міста різних конфесій і ті, які не сповідують релігії.

У Свято-Успенській Унівській лаврі відбудеться VII Всецерковна проща «Дорогою зцілення»

Рух «За тверезість життя», що діє в рамках комісії УГКЦ у справах душпастирства охорони здоров'я, запрошує на VII Всецерковну прощу «Дорогою зцілення».

Така проща проходитиме 28 квітня 2018 року в Унівській Свято-Успенській лаврі. Вона присвячена молитві за утвердження українського народу в чесноті тверезості.

У програмі прощі — Архиєрейська Божественна Літургія, молитва перед іконою невичерпна чаша, спілкування в групах, складання присяги і запис у Золоту книгу тверезості.

Владика Василь (Івасюк) взяв участь у відкритті міжнародного фольклорного фестивалю «Писанка».

За традицією фестиваль розпочався зі святкової ходи від міської ратуші до музею писанкового розпису. Вітаючи коломиян та гостей фестивалю, владика Василь звернувся трьома мовами зі словами християнського привіту, після чого продовжив: «Великдень — це день воскресіння Ісуса Христа і найвеличніше свято року, котре супроводжується писанкою. Мудрі люди кажуть: «У світі доти існуватиме любов, доки люди писатимуть писанки».

Митрополит Володимир вручив дипломи про завершення вишколу ШХА 22 квітня, у неділю мирноносиць, Архієпископ і Митрополит Івано-Франківський Володимир (Війтишин) очолив Божественну Літургію на завершальній зустрічі Школи християнського аніматора.

«Жінки-мироносиці стали праобразом тих жінок, котрі прислужують близько Христового дому. Тому хочеться побажати вам бути так само близько Господа, тими, хто прислужує Йому як у храмі, так і в повсякденному житті». З такими словами побажання звернувся Митрополит до слухачів школи, а по завершенні Літургії

вручив організаторам ШХА подячні грамоти, а учасникам — дипломи про завершення вишколу.

В Івано-Франківську зустрічалися церковні економів з цілої України

20 квітня в конференц-залі Івано-Франківського архієпархіального управління відбулася зустріч економів з усіх єпархій та екзархатів УГКЦ, які знаходяться в Україні.

Особливістю цієї зустрічі став приїзд представників БФ «Реновабіс» з Німеччини — п. Йоахіма Зауера, п. Ренати Зінк та п. Мартіна Бушермюлле, які з робочою поїздкою перебувають в Україні.

Митрополит Івано-Франківський Володимир (Війтишин) подякував присутнім за їхню працю та побажав ще більшої наснаги й ревності у виконанні їхнього служіння.

Опісля розпочалось обговорення питань, передбачених порядком денним. Після спільної трапези керівники економічних відділів структур УГКЦ мали можливість провести особисті робочі зустрічі із поважними гостями з Німеччини.

★ Напередодні

СВЯТІ ПО СУСІДСТВУ

Навчаючись у Римі, а згодом працюючи та душпастирюючи, мені пощастило протягом останніх 15-ти років мого життя відвідати чимало паломницьких центрів Італії. А це і Марійський санктуарій в Помпеї поблизу Неаполя, це і містечко святого Франциска в Асизі, це і Бенедектинське аббатство в Монте-касіно, це і базиліка та гріб св. Антонія у Падуї, це і місто та мощі святого Миколая в Барі, ну і, звісно, містечко святого о.Піо в Сан-Джовані-Ротондо та багато-багато інших.

Кожного разу, коли я відвідував ці святі місця, у мене завжди з'являлася мрія-запитання: «А чому ж в Україні, окрім Зарваниці і ще, можливо, декількох інших святинь, не з'їжджаються паломники з цілого світу в різні містечка, освячені мужнім прикладом та мученицьким свідченням своєї віри в живого Бога десятками наших новомучеників та блаженних?». Адже, якщо взяти, до прикладу, те саме містечко Сан-Джовані-Ротондо, то до проголошення о.Піо святам Католицької Церкви, воно було невеличким селом на периферії південної Італії. Сьогодні це все-світньовідомий паломницький центр з цілим комплексом святинь, музеїв, готелів, крамниць тощо. Безсумнівно, о. Піо — один з найхаризматичніших святих ХХ ст. А ті італійські старожили, яким пощастило з ним спілкуватися чи у нього сповідатися, це й по сьогодні на екранах загальнонаціональних італійських каналів із захопленням розповідають свідчення про свої навернення після зустрічі із свяцем.

Проте повернімося до України. Здається, що я, будучи далеко від дому, запізнився з моїми мріями, бо вони вже на шляху реалізації. Завітаймо до Погоні, Гошева чи Крилоса і ми неабияк відчуємо дух молитовного спокою та духовного відпочинку.

Однак сьогодні я хотів би зупинитися на іншому прикарпатському селищі, куди нас запрошує блаженний священномученик Симеон Лукач. Це село Старуня на Богородчанщині, де народився блаж. Симеон. «Блаженний по сусідству», — так би міг висловитися не лише кожен мешканець с.Старуня, але й кожен вірний нашої Архієпархії. А таких блаженних новомучеників за Христову віру, які є родом з нашої області, або які в свій час жили чи працювали в Станіславській (Івано-Франківській) області, окрім блаженного Симеона Лукача, є ще п'ять. Зокрема:

Владика Миколай Чарнецький, народився в с.Семаківці на Городенківщині, був професором Духовної семінарії в Станіславові, а потім — Апостольським Візитатором на Волині.

Владика Григорій Хомишин, народився на Тернопільщині, був призначений ректором Духовної семінарії у Львові, а потім — Єпископом Станіславської Єпархії.

Владика Василь Величковський, народився в Івано-Франківську, був ігуменом монастиря о.о.Редемптористів.

Владика Йосафат Коциловський, народився на Лемківщині, призначений професором богослов'я Станіславської Духовної семінарії.

Владика Іван Слезюк, народився в с.Живачів Тлумачького району, був Єпископом Івано-Франківської Єпархії.

Де ж беруться святі? Самоочевидно, що з неба вони не падають. Це такі ж люди, як і ми з вами, які за свого земного життя відзначились чимось таким, що після їхньої смерті давало підставу Церкві стверджувати, що вони вже осягли вічну радість в небі.

Так першим ступенем до проголошення святості є беатифікація (оголо-

шення блаженним). Це папський акт, що дозволяє на публічний культ даної особи, обмежений щодо місць і форм (напр., якоїсь країни, єпархії або чернечої родини). Він не наказує цього культу, тільки заохочує, дозволяючи на його публічну форму. Акт беатифікації не є також остаточним папським актом, але конкретною відповіддю на душпастирські потреби місцевої Церкви в сфері культу святих. Це не означає, однак, що місцевий культ особи, оголошеної блаженною, не може поширюватися навіть на всю Вселенську Церкву.

Натомість канонізація є остаточним папським актом, через який особа, проголошена раніше блаженною, записується до каталогу святих. Цей акт постановляє, що новий святий може і повинен вшановуватися в усій Католицькій Церкві. У цьому випадку папське рішення зумовлене отриманням найвищого ступеня моральної певності щодо святості даної людини, яке Святіший Отець отримує через голос Божого народу, що вважає дану особу святою, процес та надприродне підтвердження (чудо).

Проголошення когось святим ніколи не означало і не означає його обожнювання, але пов'язане з моральною досконалістю, що впливає з любові до Христа або відданням за Христа свого життя (мученики). Тому підтверджуючи, що канонізована особа тішиться вічним щастям, Наступник святого Петра ставить її вірним як взірць до наслідування.

Цьогоріч відзначасмо 125-річчя від дня народження Блаженного священномученика Симеона Лукача. З цієї нагоди, як неодноразово анонсувалося, 29 квітня до Старуні із душпастирським візитом прибуде наш Патріарх Святослав, який об 11.00 очолить Архієрейську Божественну Літургію та опісля здійснив Чин посвячення Музею блаженно-го Симеона та підпільної УГКЦ.

Цій неординарній події передуватимуть ряд підготовчих заходів. «Живе Телебачення на замовлення парафії Свв. Апп. Петра та Павла с.Старуні відзняло документальний фільм «Блаженний Симеон». Його презентація відбудеться 28 квітня о 15.00 в Івано-Франківському кінотеатрі Люм'єр. У презентації візьмуть участь Блаженніший Святослав, Отець і Глава УГКЦ, та Високопреосвященний Архієпископ і Митрополит Івано-Франківський Кир Володимир Війтишин. 29 квітня зазначений фільм транслюватиметься для паломників з моніторів, встановлених на подвір'ї парафії св. Апп. Петра і Павла у с. Старуня, до та після візиту Патріарха. Крім того, сам візит Патріарха Святослава транслюватиме 5-й канал. А через тиждень після візиту цей же канал буде транслювати зазначений документальний фільм.

Самі ж святкування з нагоди 125-річчя від дня народження Блаженного священномученика Симеона розпочнуться ще в суботу, 28 квітня, о 17.45 нічними чуваннями, які проведе Преосвященний Владика Йосафат Мощич, Єпарх Чернівецький, та святковим концертом за участю семінаристів, місцевих ко-

лективів і відомих прикарпатських виконавців.

Слід також зазначити, що у видавництві «Нова Зоря» побачила світ нова книга «Блаженний Симеон із Старуні» накладом 3000 примірників. Книгу, упорядником якої є о. Ярослав Середюк, парох парафії Свв. Апп. Петра і Павла с. Старуні, приурочено до візиту Патріарха Святослава. У ній викладено життєпис блаженного мученика Симеона Лукача (07.07.1893 — 22.08.1964) та свідчення очевидців про його подвиг і живу віру у важких часах комуністичного терору. Цьому передує короткий опис краю, який виплекав блаженного: «Чи мандрували ви, друзі, колись Прикарпаттям? — Так! — посміхнетеся всезнаюче. — Краса така, що й очей не можна відвести: там хмари пішки ходять по стежинах, а інколи розлягаються собі на горбах та й спочивають!.. — Ви це що-йно про село Старуню, що на Богородчанщині? — Аякже, Старуню, Старуню!!! Здається, у цьому краї оселився сам Бог і сотворив собі рай: он поблизу і грязьовий вулкан булькає — дихає теплом».

Ось такий на правду мальовничий прикарпатський край виплекав нам «Святого по сусідству».

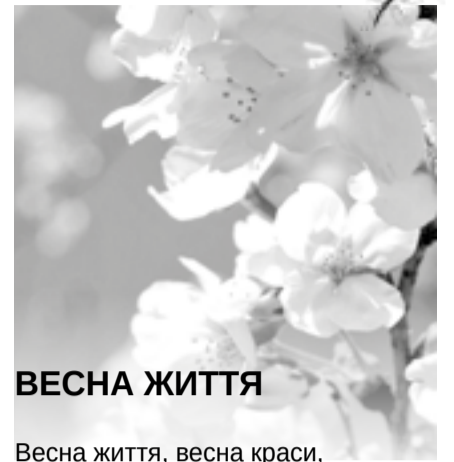
«На його долю випало з неабияким відсотком отримати за плату єпископа переслідуваною Церкві в часі, коли голубину простодушність і незлобивість, як ніколи, треба було помножувати на воістину зміїну — мудру, але не лукаву — хитрість. Слово Боже, яке живим полум'ям палахкотило в його нутрі і яке він без боязні голосив по всіх-усюдах повіреним його душпастирській опіці вірним, очистило і його слова під час довгих допитів — «моє свяченне сумління не дозволяє мені зрадити імена тих, хто звертався до мене за духовною послугою. Я відмовляюся відповідати на ваше запитання...» — і зробило його уста закритими для фальші, зради чи неправдомовства», — йдеться в книзі.

Отож, відтепер с.Старуня запрошуватиме звідусіль паломників до новозбудованого музею Блаженного Симеона і підпільної УГКЦ та до своїх святинь, яких у селі є три. Сюди з'їжджатимуться численні вірні, які шукатимуть прикладу для наслідування святості та цікавитимуться духовною й історичною спадщиною УГКЦ. Водночас у цьому мальовничому прикарпатському селі можна набратися доброго відпочинку та оздоровлення як для душі, так і для тіла. Експерсійні тури, метою яких є відвідування пам'ятників, храмів, музеїв, збагачують паломників насамперед духовно. Але, окрім цього, вони ще й розвивають так званий релігійний туризм (паломництва), що, в свою чергу, приносить розвиток інфраструктури якоїсь окремої місцевості.

Таким чином, наші блаженні продовжують засилати на нас насамперед свої духовні ласки, розвивають наш край, який має усі шанси перетворитися, як колись невеличке італійське село Сан-Джовані-Ротондо, на всесвітньовідомий паломницький центр.

о.Іван СТЕФУРАК.

★ 3 поетичного блокнота

ВЕСНА ЖИТТЯ

Весна життя, весна краси,
Вже сонце гріє з висоти
Й пташина весело співає
І навкруги все оживає.

Вже перші квіти проростають,
Травичка землю покриває.
А соловейко у гаю
Звіщає вісточку таку:

Радійте, люди, веселіться,
Бо смуток наш уже скінчився,
Бо радості немає меж,
Ожив і наш Христос! Воскрес!

Воскрес для нас,
воскрес, щоб жити,
Щоби життя нас научити,
Щоб з другим приходом своїм
Пожати плід науки всім.

Щоби весна життя справдилась,
Щоб в рай нам небо відчинилось,
Щоби Христос, що з гробу встав,
Життя нам вічне дарував.

Любомира ДМИТРИВ.
с. Гериня Долинського р-ну.

ПЕРШЕ КАЯТТЯ

Він атеїстом був затятим,
Себе удачником вважав.
Грішив бездумно і багато,
Їв жирно і не слабував.

Підступне авто мов чекало
Його серед сплетінь доріг,
Побило та переламало
І встати сам він вже не зміг.

Відкрив аж у лікарні очі
І образок побачив він,
Побачив, як обняти хоче
Його розп'ятий Божий Син.

Побачив він Христові муки
І всі гріхи свої впізнав.
Це ними він Ісуса руки,
Мов цвяхами, поприбивав.

Уперше він молився щиро,
Було це перше каяття.
І вперше він крізь біль повірив —
Врятує Бог йому життя.

Богдан СИМКІВ.
м. Калуш.

Часта сповідь. Як розібратись з гріхами?

Мої колеги по роботі часто дивуються, що я приступаю до Причастя щоразу, коли є на Літургії. А я дивуюся, що не всі люди знають про те, що часта сповідь (приблизно раз у місяць, або й частіша за потреби), дарує нам ласку приступати до Причастя навіть і кожного дня. «Хто споживає тіло моє і кров мою п'є, той у мені перебуває, а я в ньому», — каже Ісус (Ів. 6, 56). Здоров'я, радість, силу для того, щоб жити у наш складний час, і не лише жити, а радіти життю, мати витривалість та багато-багато інших потрібних ласк подає нам Господь у Причасті.

А чи знайоме вам почуття, коли минає місяць, настає час приступати до Сповіді, а якихось конкретних проступків чи гріхів не можете назвати? Ні? А у мене буває. Скажу вам, це не дуже приємний час, бо це дні, коли я починаю прискіпуватись до своїх думок і найглибших відчуттів. Це дуже некомфортно. Щоразу маю якісь проблеми з іспитом совісті.

Щоб зробити іспит сумління, пригадую собі Господні Заповіді.

1. «Нехай не буде в тебе інших богів, крім мене».

Коли ми стараємось жити з Господом з місяця в місяць, то, звісно, ми не заперечуємо правд віри, не викликаємо сумніви в інших і не соромимось визнавати свою віру, не носимо амулети і не віримо в забобони, не ходимо до ворожок, не зливаємо на віск і не зав'язуємо червоних ниток на зап'ясті собі й своїм дітям. А ті, хто каже, що нитка таки допомагає, нехай запитують себе, хто допомагає через ту нитку? Невже Господь?

2. «Не взивай намарне ім'я Господа, Бога твого».

Не знаю, чи у цьому важкому житті ім'я Господа може бути промовлене намарно, коли так часто усвідомлюєш

несправедливість, відчуваєш біль, потребуєш розради? Промовляючи Його ім'я, завжди відчуваю полегшення. Мабуть, гріхом є, коли використовуєш Його ім'я для недоречного жарту.

3. «Пам'ятай день святих святкувати».

Коли намагаємось жити з Господом, ми не лише не пропускаємо недільної Літургії без поважної причини, така думка навіть не приходиться у голову. Ми також приходимо до Нього на Літургію після робочого дня або перед заняттям з фітнесу.

4. «Шануй батька твого і матір твою».

Повага до батьків — це вже не просто дотримання заповіді, це просто риса характеру, щось, що є частиною тебе самого і лише іноді вимагає зусиль, наприклад, тоді, коли батьки забувають, що їх син чи донька уже не маленькі діти, а вони самі уже, можливо, є батьками і тому також мають право вирішувати багато питань.

5. «Не вбивай».

Тут, думаю, взагалі без коментарів. Той, хто з місяця в місяць випробовує своє сумління, приступає до Святого Причастя, а значить живе вдумливо,

навіть чи навіть близьким своїм дозволить шкодити у такий спосіб своєму здоров'ю чи завдати такого руйнівного впливу на життя іншої людини. Звісно, існує поняття нещасного випадку, але ж ми говоримо про гріх, тобто свідоме і добровільне порушення заповіді.

6 і 9. «Не чужолож»; «Не пожадай жінки ближнього твого».

Якщо у когось і були такі гріхи, адже усі ми слабкі і не дуже грамотні у певних питаннях люди, то, знову ж таки, регулярний духовний вишкіл давно уже залишив позаду такі проблеми. Скажу більше, знаючи життєві принципи людей, які стараються вести духовне життя, їх колеги по роботі не розповідають безсоромних жартів і не ведуть непристойних розмов у їх присутності.

7 і 10. «Не кради»; «Не пожадай нічого, що є власністю твого ближнього».

Не лише віруючі, здається, кожна розумна людина усвідомлює, що збагачуватися за рахунок крадених грошей не лише заборонено, це просто неможливо. Шкода, що багато людей

нехтують цією заборонаю. Жертвування десятини від прибутків у Старому Завіті — це не просто ритуал, а щось набагато більше.

8. «Не свідчи неправдиво на ближнього твого».

Ось ця заповідь створює деякі «незручності» для мене, бо забороняє не лише говорити неправду про своїх ближніх. Вона забороняє пліткувати, тобто говорити погано про наших ближніх, навіть якщо це правда! Часом я думаю, що якби усі люди домовились не грішити проти цієї заповіді, ми б просто не мали про що говорити, адже новини з життя наших рідних, друзів, сусідів і дітей сусідів, колег по роботі і дітей колег по роботі — усе це і є предметом наших розмов у чергах магазинів, в автобусах, за філіжанкою кави. А політика і представники нашої влади? Та як у нашому житті можна прожити бодай один день і не поскаржитись на наслідки їх керівництва? І як не нарікати?!

Ну, ось. Поміркували ми з вами над основними канонами нашого життя. У кожного з нас — свої «улюблені» гріхи, з якими уже якось ніяково йти до священика своєї парафії. Нам важко їх позбутись. Так, ми усі знаємо, що сповідаємось Господу, а не священику, але якось прикро знову і знову повторювати: «нервувалася», «сварилася з чоловіком», «не мала часу, тобто, сил для молитви», «пліткувала», «була лінивою», «нарікала». Чи можна здолати ці «повсякденні» гріхи, особливо у нашому такому непростому житті? Може, це лише мій хвилювання? Чи є підстави відчувати себе якоюсь слабодохою, припускаючи тих самих прогрішень знову і знову?

Наталія ЗАБИЛА.

Тож як часто треба сповідатися?

Церква нам приписує, під важким гріхом, бодай раз у рік сповідатися і причащатися. Коли читаємо життя святих, то спостерігаємо, що вони дуже часто сповідалися, а святий Йосафат Кунцевич сповідався кожного дня. Добра практика є сповідатися приблизно раз у місяць. Практикуючий християнин сповідається часто і причащається на кожній Божественній Літургії. Сповідатися часто зі своїх гріхів вельми допомагає їх виправленню, каже св. Іван Золотоустий.

Таїнство Сповіді — це таємниця Божого милосердя! Тому як священикові, так і кожному християнину, теж потрібна сповідь. Важко збагнути, що Бог обрав Своїми слугами слабких грішних людей. Самі Апостоли усвідомлювали свою гріховність, невірність Учителю. Відкриваючи своє серце перед священиком, ми відкриваємо його перед самим Ісусом. Бо насправді в момент сповіді найважливішим є мій Господь — і я. Те, що найважливіше, відбувається в дружній розмові, де часом проливаються сльози скрухи і виявляється гаряче прагнення розпочати нове життя.

Святий Іван Марія Біаней, мабуть, не перебільшував, кажучи: «Коли священик уділяє розгрішення, то треба думати тільки про одне: це кров Бога спливає на мою душу, щоб її обмити, очистити і зробити її такою гарною, якою вона була одразу після хрещення».

Отож, дорогі друзі, сповідаймося насамперед безпосередньо перед Богом, водночас не біймося «посповідатися» перед іншими і визнати свою провину, а опісля не зволікаймо з св. Таїнством покаяння. І навіть якщо люди нам не хочуть простити чогось, то Бог нам простить у Святій сповіді той гріх і всі інші, бо велика радість у небі над грішником, що кається.

На жаль, хоч ми й кожного разу на сповіді щиро постановляємо виправитися, трапляється, як зазначає автор вищеподаної статті, що ми знову повторюємо ті самі гріхи. Папа Франциск пригадує, що Бог не втомлюється прощати, це ми втомлюємось просити прощення. Коли апостол Петро запитав

в Ісуса, скільки разів слід прощати братові, який просить вибачення, то Спаситель відповів, що не лише сім разів, але сімдесят разів по сім, тобто завжди. Так чинить Господь Бог: прощає завжди!

З одного боку, це не означає, що ми маємо абсолютну безвідповідальність, мовляв, і так все мені Бог простить, а радше запрошення, щоб не знеохочуватися. Після кожного упадку варто знову спішити до милосердного Христа. Він нас чекає у сповіді, щоб уділити прощення і допомогу надалі не грішити. Тому нам слід прибігати до прощаючого Ісуса, допоки остаточно не звільнимся від якогось гріха, який постійно повторюємо. Лише ті люди, які часто ходять до сповіді, можуть поставити справжній діагноз своїм духовним хворобам, а це вже як мінімум 60% шансу на оздоровлення. Ті, які цього часто не роблять, навіть не мають змоги аналізувати, що вони постійно повторюють те саме. Вони стають схожими до алкозалежних, які намагаються переконувати увесь світ, що з алкоголем у них особливих проблем немає... Мабуть, між частинами сповідями найкраще вартує вибрати собі одну пристрась, яка нам найбільше надокучає, і почати з нею боротися, викоринувати її, натомість на її місце культивувати відповідну чесноту.

Господь — довготерпеливий і многомисливий, праведних любить і грішників милує.

о.Іван СТЕФУРАК.

★ Думка мирянина

«СПІВВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ» У ЦЕРКВІ та роль кожного з нас у цьому процесі

На початку моїх роздумів хотілося б розповісти жартівливу вигадану історію. «Одного разу жінка, яка ніколи не ходила до церкви, наважилась переступити поріг храму. Вона тихо зайшла і сіла на лавці. Не встигла й озирнутись, як до неї підійшла інша жінка зі словами: «Тут не сідайте, я завжди тут сиджу під час Літургії». Зніяковіла жінка піднялась і перейшла на другий бік храму. Але й тут їй не дали спокою, бо зробили зауваження, що, проходячи попри тетрапод, треба перехреститись, і взагалі видно, що вона не знає, як поводитись у Бо-

жому домі. Тому варто придбати у книгарні книжку і, перш ніж зайти до церкви, добре вивчити, як там поводитись.

Зовсім зніяковіла жінка придбала книгу і вийшла з храму. Вона присіла на лавочці біля церкви. Поруч неї вже сиділа якась людина. Вона не повірила очам. То був Ісус! Він звернувся до неї такими словами: «Не хвилюйся, вони і мене вигнали...».

Всі ці люди, на перший погляд, нічого поганого не зробили, адже в Божому храмі не можна поводитись будь-як. Є певні норми та правила поведінки. Окрім того, священник мало що зміг би

зробити на парафії, якби не було активних парафіян, які велику частину господарських справ беруть на себе. І, звичайно, нічого поганого в тому немає, коли потрібно зробити зауваження, якщо хтось недбало ставиться до церковного майна, чи ще більше — зневажає речі, які знаходяться в храмі.

Зазвичай, у нашому обряді священник не може зустрічати людей перед початком Літургії чи одразу по її завершенні. Адже він, поки збираються до храму, до початку Служби Божої молиться Проскомидію, а по завершенні Літургії не може одразу залишити святини, оскільки часто є люди, які ще не приступили до Святого Причастя. І саме в ці моменти парафіяни є тими апостолами, учнями, які зустрічають новопривібулих людей у храмі. Це велика місія і велика відповідальність. Бо часто наше нестримане слово чи зауваження може відвернути людину від церкви, зробити так, що вона ніколи більше не переступить поріг Божого храму. Але пам'ятаймо, що Добрий пастир зали-

шає все стадо, щоб шукати одну вівцю, яка загубилась.

Нерідко саме парафіяни, церковне братство є тим лицем парафії, яке оцінюють люди. І, на жаль, священник часто просто не є інформований, що поки він зайнятий сповіддю чи духовною розмовою, хтось вже «катехизує» новопривібулих до церкви.

Тому ми, які постійно відвідуємо храм, усе знаємо, повинні розуміти, наскільки важливою є наша місія. Адже часто не від священника, а саме від нас, парафіян, буде залежати, як говоритимуть про нашу парафію, про нашу громаду. Отож, якщо побачите нову людину у храмі, яка не знає, як поводитись, підійдіть до неї і тихо запитайте, чи їй не потрібна допомога; зробіть все, щоб та людина мала бажання до нас повернутися, переконавшись, що наші парафіяни уважні одні до одних і готові допомогти.

Чи буде при парафії вирувати життя, чи приходитиме молодь, чи бігатимуть на подвір'ї дітки, несе відповідальність як священник, так і ми, парафіяни. Адже саме таку живу парафію ми повинні творити, бо саме там ми маємо великий привілей зустрічі з Живим Христом.

Віра БІЛА.

★ Пам'ять

Спогад крізь десятиліття

Величною окрасою Богородчан є церква св. Івана Богослова, яка радує зір і душу, благословляє на молитву разом з фігурою Божої Матері — покровительки нашого містечка. Названа церква на честь християнського святого, єдиного із 12 Христових апостолів, який помер природною смертю. Приходять і відходять парафіяни, а церква стоїть на славу Богу, на потребу людську і дарує безсмертну віру.

Стоячи в храмі на Службі Божій, почувашся частинкою християнської громади, з котрою молишся до Бога. Душа наповнюється добром і любов'ю, серце — спокоєм, свідомість — Божою мудрістю. Спів хористів витає разом із Святим Духом під куполом церкви, голоси священників зливаються в божественний струмок духовних слів.

Богородчани завжди було містечком релігійним. В 1930 році тут був збудований монастир сестер-мироносиць, з якого пізніше зробили поліклініку. Сьогодні монахині мають свою прекрасну обитель в будинку біля парку. Але не всі знають, що в Богородчанах мав свою літню резиденцію блаж. Єпископ Григорій Хомишин. Тут же мали будинок і сестри-служебниці. Оскільки Єпископ перебував у Богородчанах не лише влітку, то обов'язком сестер-служебниць було опікуватися Владикою протягом цілого року.

Біля літньої резиденції Єпископа Хомишина був яблуневий сад. Закладкою саду керував досвідчений садівник. Молоді дерева садили у спеціально підготовлений ґрунт. Із викоханих ям неродючу землю вивозили, а ями засипали чорноземом. Це зберігало родючість яблунь.

Владика Григорій зробив дуже багато для покращення духовного життя на Прикарпатті. Він заснував видання часописів, побудував багато церков, робив пожертви знедоленим, опіку-

вався дитячою захоронкою, котру утримували сестри-служебниці.

Найвеличнішою пам'яткою Єпископові є прекрасне дерево магнолії, яке єдине залишилося з саду колишньої резиденції. Рoste дерево поряд з церквою св. Івана Богослова. Щовесни дерево розцвітає ніжним рожевим цвітом, нагадуючи про велику людину, котра так любила життя, а ще більше — людей.

Дивитися на цю красу можна годинами, бо віє від дерева спокоєм і благодаттю. Так і хочеться сказати: «Дякуємо, Владико, за цю красу. Ми про вас пам'ятаємо».

Подивитися на дерево приходять старші люди, молодші, приводять з собою дітей, онуків. І переказують з покоління в покоління історію появи цього дерева, згадуючи світлий образ Владика Григорія Хомишина. Скільки ще років дерево магнолії прикрашатиме Богородчани, ніхто не знає. Але хочеться, щоб воно не відмирало ніколи.

Хтось із святих отців сказав фразу, яка не потребує жодних коментарів: «Життя коротке. Поспішай робити добро». Так, як робив його Владика. «І залишай на землі після себе добру згадку». Таку, яку залишив після себе Владика.

Якби всі люди задумались над цим, наскільки красивішим, добрішим і мудрішим став би наш світ!

М. ТЕРЕШКО.

★ Молодь і Церква

Вкажи мені, Боже, дорогу до Тебе...

Час, у якому ми живемо, є промовистим доказом, як набожність до Пречистої Діви Марії стає джерелом і основою християнського об'явлення та відродження віри там, де вона почала зовсім зникати. Стає все більш очевидним, що волею Господа Бога є, аби люди приходили до нього через Марію, щоб через її посередництво отримували всі ласки, про які вони просять.

Тому свята Церква надто заохочує сьогодні всіх людей до паломництва у Марійські відпустові місця, де Мати Божа дарує пречудні ласки. Тут слово Боже скоріше доходить до людських душ, пронизує усе тіло, зігріває серце, запалюючи його любов'ю.

Таких місць на планеті є чимало. В нас, на Прикарпатті, особливо відзначаємо с. Погоню, с. Гошів, с. Крилос, а також всім знану Зарваницю.

Тому у краєзнавчий відділ центральної бібліотеки Івано-Франківська ми запросили читачів-студентів та о. Порфірія Шумила ЧСВВ, священника храму Царя Христа

м. Івано-Франківська. Духівник розповів присутнім про одне з таких Марійських відпустових місць. У своїй промові о. Порфірій зупинився на трьох етапах подорожі до Творця кожної людини. Запропонував присутнім переглянути відеомандрівку по місцях об'явлень Богородиці. Особливу увагу о. Порфірій звернув на діяльність молодіжної спільноти наркозалежних «Ченаколо», яка допомагає їм пізнати сенс життя, свою дорогу до Бога.

Ганна ПАРКУЛАБ,
бібліотекар.

На світлині: о. Порфірій, ЧСВВ та студенти.

★ На життєвих перехрестях

Мамина молитва

Відколи сина відправила воювати на схід України, в зону АТО, Катерина не знаходила душевного спокою. Тривога за нього не залишала її ні вдень, ні вночі. Вночі не могла спати, вдень — зосередитись на роботі. Все довкола сприймала як дріб'язкове, незначне, другорядне, якщо порівняти з тим, що діється на її батьківщині. Війна, переживання за сім'ю, за країну витіснили її найближчі мрії. Натомість поселили відчуття невизначеності, болю.

Тягарем на душі лежала вина, що не змогла обійняти сина перед невідомою і небезпечною дорогою. Бо вона — в Італії, а він — на Львівщині. Хотіла залишити роботу і летіти в Україну. Та син благав її не робити цього, бо на збори до війська залишалось всього два дні. Все одно не застала б його вдома.

Лише по «скайпу» Катерині вдалося поговорити з ним. Спочатку відмовляла: «Не їдь, сину. У тебе двоє синів та й здоров'я не таке міцне...». Однак син відповів категорично: «Мамо, а хто захистить моїх дітей, тебе, Україну?». І більше не дав їй можливості говорити. Лише попросила: «Бережи себе...».

«То правда, — думала Катерина, — комусь потрібно захищати». Вона розумом це розуміла. Але серцем, материнським серцем не могла того при-

йняти. Хіба ж для війни вона, як і інші тисячі матерів, ростила сина? Як і тисячі матерів, подалась на заробітки, щоб поліпити майбутнє своїх дітей. І вже бачила добрі плоди тієї нелегкої праці. Понад усе хотіла, щоб її донька й син жили краще на своїй землі. Та вороги зруйнували молоду державу, а російські імперіалісти знову хочуть поневолити її народ.

Поплакавши, Катерина збрала деякі продукти для внуків, теплий одяг для сина, якісь гроші — і відправила в Україну. Вечорами молилась за сина, за всіх синів, які захищають свою землю. Просила Бога, Матір Божу оберігати їх, давати їм силу вистояти в нерівному бою. Щовечора, маючи вільний від роботи час, Катерина відкривала свій невеличкий комп'ютер і вичитувала новини із зони АТО. На жаль, не знаходила нічого втішного. Скільки горя знову приніс російський агресор Україні! Серце Катерини від постійних переживань було зболене. Що ж буде далі? І знову в молитвах просила: «Господи, припини цю безглузду, несправедливу війну».

Її подруга Ірина, заставши Катерину одного разу за молитвою, іронічно зауважила: «Знаєш, Катю, мільйони українців моляться та чомусь не можуть зупинити ту навалу. Бог не магне магичною паличкою, зброєю та силою треба виганяти ворога з нашої землі».

«То так, — погоджувалась Катерина, — але скажи мені, як я можу тут, на чужині, допомогти Україні, моїй сім'ї, нашому війську? Лише молитвами і... грішми. Якщо українці переможуть, то тільки завдяки героїзму воїнів, самовідданості волонтерів і наших материнських молитов. Я все-таки вірю в Божу силу. Агресор несе в собі смерть, руйнування, зло, темряву. Бог дає світло, силу Духу, перемогу над злом», — відповівши Ірині, попрямувала до церкви. Ірина, під впливом подруги і її віри, пішла за нею. Обое зосередились на молитві: «Боже, збережи життя синів, які захищають нашу державу. Боже, вбережи Україну, змилуйся над нами!».

Марія БОЖИК. м. Падова (Італія).

★ Великоднє

Благословення зійшло із небес

Великдень — одне з найвеличніших та радісних свят християнського світу, яке дає надію й віру в те, що велика любов і ласка нашого Господа дозволить подолати смерть і даруватиме нам прощення та небесне життя.

Івано-Франківська обласна бібліотека для юнацтва взяла участь у театралізованому великодньому дійстві «Великодній дзвін», яке підготував Івано-Франківський міський центр дитячої та юнацької творчості. З вітальним словом до мешканців та гостей міста звернулася бібліотекар читального залу Людмила Ковальчук та представила великодню книжкову виставку «Благословення сходять із небес».

Біля обласної бібліотеки для юнацтва зібралися вихованці Івано-Франківського міського центру дитячої та

юнацької творчості, щоб подарувати іванофранківцям радісний, святковий настрій. Учні театральних, драматичних, танцювальних гуртків та колективів підготували яскраві номери з гаївками, великодні привітаннями і танцювальними постановками. А також підготували виставку виробів декоративно-прикладного мистецтва, створених умілими рученятами гуртківців та їх наставників.

Вітаємо всіх українців з Воскресінням Христовим! Відкриймо серця для Божої любові, для своїх рідних та близьких, допомагаймо тим, хто потребує цього, читаймо Слово Боже.

Світлана ШАГАН.

★ Традиції

Гаївки на храмове свято

В катехитичній школі «Воскресіння» м. Івано-Франківська відбулося храмове свято, яке щорічно відзначаємо у першу неділю після Великодня.

Божественну Літургію очолив директор катехитичної школи о. Роман Влашин. Проповідь виголосив о. Віталій Токар, який прибув, щоб спільно помолитися Святу Літургію, розділити радість свята та привітати всю спільноту із храмовим святом від імені настоятеля о.-митр. Юрія Новіцького та всього духовенства Архикафедраль-

ного і Митрополичого собору Воскресіння Христового УГКЦ.

Після Літургії усі спільно помолилися молитву «Під Твою милість», жертвуючи їй за мир, спокій та добробут в нашій Батьківщині Україні.

Опісля розпочалася концертна програма за участю дітей катехитичної школи, катехитів та гостей свята.

Родзинкою святкової програми став виступ п. Оксани Карпаш-Сливки, яка виконала в дарунок для присутніх чимало музичних композицій. Після концерту відбулося святкове чагування.

Не обійшлося цього дня і без традиційних гаївок, які діти вчилися водити під проводом сестри Йосафати. Завершилося свято бансами у супроводі диякона Дмитра Ярича.

Щиро дякуємо усім жертводавцям, особливо керівникам пекарні «Оберхліб» за смачну випічку, добре серце і довголітню підтримку нашої школи.

Володимир СОКОЛОВСЬКИЙ.

★ Екологічна акція

Посади дерево миру!

21 квітня, у Всеукраїнський день довкілля, стартувала весняна хвиля безтермінової екологічної акції «Посади дерево миру». Мета акції — привернути увагу українців до екологічних проблем, формування дбайливого ставлення до навколишнього природного середовища, роз'яснення важливості збереження природної спадщини, підвищення рівня екологічної свідомості та екопатріотизму, прагнення берегти природу рідної землі та країну.

Акція пройде по всій Україні. На Івано-Франківщині, в селищі Більшівці буде висаджено сад, присвячений відзначенню 1030-річчя Хрещення України. Унікальність даного саду полягатиме в тому, що саджанці будуть придбані за кошти, виручені з побутових відходів, систему збору яких було впроваджено Бюро УГКЦ з питань екології за підтримки місцевого душпастиря та органів місцевого самоврядування.

Цьогорічна акція стартувала у Всеукраїнський день довкілля України, який в державі відзначається з 1999 року відповідно до Указу Президента України «Про День довкілля» щороку в третю суботу квітня.

Запрошуємо всіх небайдужих долучитись і підтримати Всеукраїнську безтермінову екологічну ініціативу «Посади дерево миру».

Довідково

Нагадаємо, що екологічна акція «Посади дерево миру» стартувала в Україні 5 листопада 2016 року за ініціативи Української Греко-Католицької Церкви та була підтримана Мінприроди.

Акція стартувала напередодні Міжнародного дня попередження експлуатації навколишнього середовища під час війни і воєнних конфліктів з метою привернення уваги суспільства до катастрофічних соціально-екологічних наслідків війни на Сході країни та до непоправної шкоди, завданої природним ресурсам України.

В понад ста містах і селах по всій території України були висаджені фруктові, хвойні та декоративні Алеї миру. Минулого року до акції приєдналися національні природні парки та заповідники, місцеві органи влади, представники різних конфесій та релігій.

В рамках акції були висаджені дерева миру в прифронтовій зоні в м. Бахмут та Авдіївка, Дружківка і Роздолівка.

Інформаційна служба Бюро УГКЦ з питань екології

★ Церква і журналістика

ЩОБ ЗДОБУТИ ПРЕМІЮ!

Минулого року Митрополит Івано-Франківської Архієпархії Кир Володимир Війтишин заснував щорічний конкурс серед світських та релігійних ЗМІ. Митрополита премія є суттєвою нагородою за значні досягнення в галузі пера. В конкурсі гідно змагались 13 журналістів з Івано-Франківської та Чернівецької областей. Переможцями конкурсу стали: Заслужений журналіст України, відповідальний секретар обласної спілки журналістів Вікторія Плахта та доцент кафедри журналістики ПНУ ім. В. Стефаника Наталія Димніч серед світських ЗМІ, вони розділили перше місце. Журналіст радіо «Дзвони» Мар'яна Стринаглюк виборола першість серед духовних ЗМІ. Усі троє поділились своїми думками про участь у конкурсі.

— Як Ви довідалися про конкурс серед журналістів на Митрополитичу премію?

Вікторія Плахта: — Я, мабуть, одна з найперших, хто знав про заснування такої премії, оскільки обласна спілка журналістів тісно співпрацює з Івано-Франківською Архієпархією. На черговій зустрічі з Митрополитом завели мову про доцільність запровадження такої премії.

Зрештою, про свою ініціативу заснувати Митрополитичу премію серед журналістів, які звершують свою діяльність на території Івано-Франківської Митрополії УГКЦ, Архієпископ і Митрополит Івано-Франківський УГКЦ Володимир Війтишин оголосив на позачерговій конференції обласного журналістського осередку.

Мар'яна Стринаглюк: — Я отримала лист на електронну пошту від прес-секретаря нашої Івано-Франківської митрополії Володимира Лукашевського.

— Над чим працюєте зараз?

Мар'яна Стринаглюк: — Продовжую радіоцикл «Світочі», який був започаткований минулого 2017 року. То був рік кількох поважних ювілеїв: 150-ліття Блаж. Григорія Хомишина, 125-ліття Патріарха Йосипа Сліпого, 100-ліття Владики Софрона Дмитерка і 400-ліття Василіанського Чину (150-ліття канонізації св.Йосафата Кунцевича та 300-ліття смерті Йосифа Рутського). Тож саме цим видатним постатям був присвячений радіоцикл «Світочі». Всього вийшло 22 півгодинні радіопередачі, які мені допомагали створювати наші науковці та духовенство: о.Орест Смицнюк, о.Йосафат Хаймик, ЧСВВ, п.Олег Єгрешій, п.Олег Савчук, п.Богдан Марчук, п.Маркіян Дмитерко та ін. Велика подяка Івано-Франківській семінарії (о.Олесю Будзяку) та ІФБУ (о.Олександр Левицькому), які організували ювілейні конференції, матеріали яких також звучали в ефірі.

Рік закінчився, але слухачі вже звикли до того, що їх чекає пізнавальна радіозустріч з компетентною особою, яка розповість щось цікаве з історії. Вже маємо заплановані програми про Блаженних Симеона Лукача та Івана Слезюка, єпископа Юліана Пелеша, о. Єремію Ломницького.

Вікторія Плахта: — Є кілька проєктів, над якими працюємо. Але про них говорити не будемо, оскільки керуємося правилом: не говорити про це доти, поки не завершимо роботу.

Наталія Димніч: — Книга «Незламний воїн Христовий» викликала широкий резонанс у засобах масової інформації, схвальні відгуки і рецензії читачів. Адаже ми здійснили вкрай необхідну працю для прийдешніх поколінь, яка збагачує національну пам'ять про визначні постаті духовної катакомбної боротьби Української Греко-Католицької Церкви.

Вікторія Плахта: — Книга побудована на особистих спогадах Павла

Василика, архівних матеріалах, документальних даних та свідченнях очевидців: священнослужителів, родини, мирян з Івано-Франківської, Тернопільської, Львівської областей.

Наталія Димніч: — До слова, ми є авторами фільмів про катакомбних єпископів УГКЦ Павла Василика й Миколая Сімкайла та активними співорганізаторами й учасниками багатьох ініціатив Івано-Франківської Архієпархії УГКЦ, зокрема «Школи журналістики», медіа-форумів «Церква і журналістика».

— Як Вам працювалося над таким твором?

Вікторія Плахта: — Звичайно, така творча праця не матиме успіху без доброї команди. Варто зазначити, що паралельно з книжкою, ми створювали й однойменний фільм про Павла Василика. Тому хочемо вкотре подякувати за співпрацю людям, які долучилися до наших проєктів. Насамперед Архієпископу і Митрополиту Івано-Франківському Володимирі Війтишину — за пропозицію створити таку книжку.

Особливої відзнаки заслуговує відомий прикарпатський лікар, завідувач відділення онкогінекології Прикарпатського клінічного онкоцентру Степан Долик. Саме він є ініціатором, меценатом і надійним помічником у реалізації багатьох наших творчих задумів, пов'язаних із висвітленням діяльності катакомбного періоду УГКЦ. Дякуємо за надійне дружнє плече отцю Ярославу Гринюку, настоятелю церкви святого Апостола Юди-Таддея м. Івано-Франківська, який не лише консультував нас щодо діяльності підпільного періоду УГКЦ, а й брав участь у всіх етапах роботи над книжкою та фільмом.

Роман Василик, молодший брат Владики Павла, завідувач кафедри сакрального мистецтва ЛНАМ, професор, Народний художник України, надав цінні архівні матеріали та конструктивні консультації. Вже не вперше допомагає реалізації наших проєктів власник «ІВО-Оптики» Ігор Ганжа. Дякуємо!

Особливої відзнаки заслуговує отець Олександр Селезінка, автор глибокого наукового дослідження життєвого шляху Владики Павла Василика, яке стало основою наших текстів до книги та фільму.

Дякуємо нашому відеооператору та режисеру монтажу Павлові Гаврилюку; отцю Ігорю Тузику, працівнику Радіо «Дзвони» — за чудові начитку та високопрофесійне редагування й аудіомонтаж тексту; Ігорю Ревазі, керівнику телестудії Школи журналістики Українського католицького університету (УКУ) — за бездоганне знімання героїв фільму у Львові і за постійну готовність виправляти чужі «телекосяки».

Окрему подяку за розуміння наших екранних вигадок хочемо висловити Наталії та Віктору Плахтам. Їхні сини — Віктор та Матвій — терпеливо зносили усі «знуцання» знімального процесу.

Дякуємо усім, хто був поряд з єпископом Павлом Василюком у буремні часи катакомбної Церкви. Низький уклін вам, воїни духовної армії України!

— Що Ви порекомендуєте організаторам конкурсу на майбутнє, адже відомо, що конкурс буде щорічним?

Вікторія Плахта: — Надавати більше гласності проведенню цього конкурсу.

Наталія Димніч: — Проведення таких заходів заохочують журналістів до створення матеріалів, які сприяють утвердженню моральних цінностей у житті сучасної людини і сім'ї, духовному становленню суспільства, високим гуманістичних ідеалів.

Важливо показувати історичні віхи розвитку Церкви, професійно та неупереджено висвітлювати питання міжконфесійної злагоди.

Мар'яна Стринаглюк: — Паломницька агенція Матері Божої Неустанної Помочі, дізнавшись про конкурс, вирішила й собі нагородити переможців. Цьогоріч мені, наприклад, дістався сертифікат на безкоштовний тур до Італії, а от колеги — Вікторія Плахта і Наталія Димніч — отримали 20% знижки на тур до Святої Землі. Вва-

жаю, що призи мають бути однаковими для всіх переможців, бо для мене було б проблематично оплатити таку суму. Тому я дуже дякую Богові за те, що поїздка до Риму випала саме мені.

І вже у травні я помандрую до Італії, де ще ніколи не була. Подорожувати — то моя давня мрія, яку ніяк не вдається реалізувати. Тому побувати в Лурді, у Фатімі та на Святій Землі — це те, про що я давно прошу в Бога, зокрема через заступництво св. Йосифа, до якого в родині маємо велику поборність. В родині — то у значенні і в сім'ї, і в нашій Чернечій родині Воплоченого Слова, адже ми з чоловіком Любомиром є мирянами III Чину ВС. Ми всі — отці, сестри і миряни — практикуємо Тридцятницю до св.Йосифа. І, як бачите, він вкотре не підвів: не випадково вручення премії відбулося саме в березні — місяці, присвяченому св.Йосифу.

— Ваші поради журналістам, які візьмуть участь у конкурсі цього року.

Мар'яна Стринаглюк: — Не боятися брати участь у змаганні, бо все-таки кожен конкурс передбачає не лише перемогу, але й поразку, а тому пов'язаний з певним ризиком, на який важко зважитися, зокрема досвідченим журналістам. Я, наприклад, ставила собі запитання: що буде, якщо не переможу? І чесно собі відповідала: «Нічого страшного, адже головне, що журі побачить, як багато доброго ми робимо в ефірі радіо «Дзвони», скільки програм готуємо».

Бо специфіка радіо така, що програма прозвучала і ніби розчинилася в повітрі. Якщо газета, книга, фільм чи навіть стаття в Інтернеті фіксуються, то слово, мовлене по радіо, розчиняється в просторі, тому нашої праці ніби й не видно. А вона є — кроптка щоденна праця цілого колективу. Невеликого, але дуже відповідального, сумлінного і професійного. Нас всього 9-ро включно з директором о. Софроном Зелінським, ВС, а забезпечуємо щоденний цілодобовий ефір (без відпусток і вихідних) уже 12 років. Тому вважаю, що переможцем Митрополитичої премії 2017 року в сфері церковних ЗМІ став увесь наш колектив радіо «Дзвони».

Вікторія Плахта: — Дотримуватись положення про конкурс і брати участь!

Розмовляла Юлія БОЄЧКО.

На світлині: переможці конкурсу з Митрополитом Володимиром.

★ Вітаємо!

Парафіяни церкви Вознесіння Господнього с. Ясеновець Рожнятівського деканату щиро і радісно вітають із 40-річчям свого пароха

о. Олексія АНДРУСІВА.

Всечесний отче, дякуємо Вам за те, що пригортаєте нас крильми величезної духовної любові у Божому винограднику, терпеливо, по-мудрому ведете нас світлою дорогою пізнання Всевишнього, дорогою правдивої віри.

Бажаємо Вам здоров'я міцного, здійснення всіх задумів та заступництва Матері Божої. Хай наша любов і молитви оберігають Вас у кожній хвилині життя. Хай сторицею повертаються до Вас плоди добрих справ.

Словник-антисуржик

Мова — душа нації!

Найтипівіші та найчастіші помилки

Неправильно

- * Одобрити
- * Оказати (допомогу)
- * Опит населення
- * Охвачувати
- * Переучот
- * Підготувати
- * Підчеркнути
- * Підняти питання
- * До цих пір
- * Повістка денна
- * Повод, по всякому поводу
- * Подробно
- * По-другому

Правильно

- * Схвалити
- (пропозицію, законопроект)
- * Надати
- * Опитування
- * Охоплювати
- * Переоблік
- * Підготувати
- * Наголосити, підкреслити
- * Порушити питання
- * Досі
- * Порядок денний
- * Привід, з будь-якого приводу
- * Докладно, детально
- * Інакше, по-іншому

Підготувала Людмила ІВАНОТЧАК.

XII з'їзд спільноти «Матері в молитві»

12 травня 2018 р. Б. у храмі Переображення Господнього с. Гошів Болахівського деканату відбудеться з'їзд спільнот «Матері в молитві» Івано-Франківської Архієпархії.

Тема: «Заслони покровом, Мати, Україну».

Розпорядок

- 8.30 — 9.00 — реєстрація учасників. Молитва на вервиці.
- 9.00 — 10.30 — спільна молитва матерів.
- 10.30 — 11.00 — зустріч Владики.

11.00 — 13.00 — Архієрейська Божественна Літургія. Наука.

13.00 — 14.00 — перекуска.

14.00 — 15.00 — свідчення матерів.

15.00 — Молебень. Благословення на дорогу.

Єднаючись у молитві, ми врятуємо наших дітей.

Оголошення

Парафія Благовіщення Пресвятої Богородиці м. Івано-Франківська УГКЦ пропонує

ІКОНОСТАС

у зв'язку з оновленням інтер'єру храму.

Деталі за тел.:

067-930-33-98, о. Василь.

Виготовляємо та реалізуємо церковні свічки (офірки).

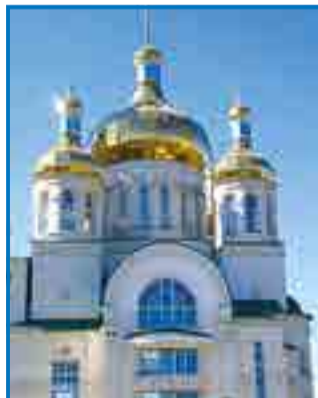
Також здійснюємо прийом огарків від свічок.

№ 20 — 100 шт.; № 40 — 200 шт.; № 60 — 300 шт.;
№ 80 — 400 шт.; № 100 — 500 шт.; № 120 — 600 шт.

Ціна — 110 грн.

Звертайтеся за тел.:

097-668-30-21 — п. Василь; 097-675-49-59 — п. Іван.

Виготовляємо та встановлюємо для храмів, резиденцій, квартир

металопластикові вікна, жалюзі, ролети (захисні, тканинні), двері (шпоновані, МДФ, броньовані)

Звертайтеся за адресою:

м. Івано-Франківськ, вул. Незалежності, 53. фірма «Троя».
тел. (0342) 50 90 91, 067 661 92 59 (Богдан).

На світлині: церква з арочними вікнами.

Івано-Франківська Архієпархія УГКЦ ГО «Християнський рух за життя» за співпраці міської та обласної влади

13 травня 2018 15:00 год. збір біля Драмтеатру (вул. Незалежності)

МАРШ ЗА ЖИТТЯ І СІМЕЙНІ ЦІННОСТІ та святкування ДНЯ МАТЕРІ

В програмі Народне Віче та гала-концерт в рамках фестивалю «Вгору Серця»

Приїди і прокинь свою християнсько-громадську позицію, адже «Майбутність належить тим народам, у яких подружжя є річчю святою, — у яких родинне життя чисте і святе!» (Митрополит Андрей Шентницький)

Маршрут: вул. Незалежності - Вічевий майдан - спеціальна дор. дітей - безкоштовне безпечне містечко!

НОВА ЗОРЯ

ваша християнська газета!

Передплатити газету ніколи не пізно!

Вартість передплати через відділення Укрпошти — 17,28 грн. на місяць, через редакцію — 14,45 грн. на місяць.

Передплатний індекс — 30072.

Передплачуйте «Нову Зорю», пропагуйте та розповсюджуйте її, будьте апостолами Господа і Церкви!

ПАЛОМНИЦТВА І ВІДПОЧИНОК:

5–12 травня – Святині Італії. Празник св.Миколая в Барі, Сан Маріно, Лорето, Ланчано, Сан Джованні Ротондо, Асич, Падуя. 345€+200 грн. (*)

7–18 травня / 26 червня — 7 липня – Марійні святині на 160-у річницю об'явлень у Лурді. Марія Повч, Венеція, Мілан, Лурд, Фатіма, Барселона, Верона, Падуя. 445(+50)€+800 грн.

23–30 травня / 11–19 червня – Свята Земля. 8 днів. 795\$ Київ/ 795\$ Львів (+50\$)+200 грн.

29 травня – 3 червня – До тернового вінка. Будапешт, Відень, Париж, Прага. 200(+35)€+200 грн.

7–12 червня – Рим-Ватикан, Венеція, Падуя, оз.Хевіз, Будапешт. 200(+35)€+200 грн.

10–17 червня – Віднова в Святому Дусі: Будапешт, Спліт/море, Меджугор'є 3 дні, (+Дубровнік, Плітвіцькі озера). 125(+15)€+200 грн. (*)

21 червня — 1 липня – Святині Франції та Італії: Будапешт, Відень, Па-

риж (3 дні), Лурд (3 дні), Монако, Падуя, Венеція. 395(+40)€+200 грн. (*)

21–29 червня / 5–13 липня / 19–27 липня / 9–17 серпня – Італійська сієста — тур по Італії: 4 дні паломництва (Будапешт, Венеція, Падуя, Рим, Ватикан, Верона) + 4 дні на морі. 300(+35€)+200 грн.

2–7 липня – Короткий відпочинок для душі і тіла. Меджугор'є – 3 дні, море – 2 дні. 125€+300 грн. (*)

21 липня — 1 серпня / 8-19 серпня – християнський відпочинок на Адріатичному морі (Далмація, Хорватія). Меджугор'є – 3 дні та цілий тиждень на морі з молитвою і триразовим харчуванням. 375€+200 грн (при записі влітку 425€). (*)

30 липня — 7 серпня 29-й молодіжний фестиваль в Меджугор'ї, Будапешт і 2 дні на морі. 175€+300 грн. (*)

Найдоступніші в році паломництва до Ізраїлю (вільоти від 8 вересня). Запис в групі розпочато. \$575 на 6 днів, \$625 на 7 днів, \$675 на 8 днів.

(*) духовний супровід — о.Михайло Добровольський

Найкращі паломницькі тури: PALOMNYK.IF.UA

063-176-0825; 095-948-3272; 097-524-4260

1926
1991
2018 **НОВА ЗОРЯ**

український греко-католицький часопис

Видання Івано-Франківської Архієпархії УГКЦ
Індекс 30072 реєстр. № КВ 112 від 28.09.1993 р.

Виходить щотижня

Обсяг 1,95 ум. друк. аркуш.
Газета віддрукована офсетним способом
Видруковано видавництвом «А-Прінт»,
м. Тернопіль, вул.Текстильна, 28
тел. (0352) 52 27 37, (067) 350 17 94
a-print.com.ua. Зам. № 308.

Редакція може не поділяти думку авторів і не
несе відповідальності за достовірність ін-
формації, викладеної у авторських статтях.

Роздільна ціна примірника 5 грн. Наступне число «Нової Зорі» вийде 3 травня

Головний редактор —
о. Іван СТЕФУРАК
Богословський редактор —
о. Йосафат БОЙКО, ВС
Літературний редактор та макетування —
Людмила ІВАНОТЧАК
Дизайн та верстка —
Оксана МИКИЦЕЙ
та Микола ІВАНОТЧАК

Ідентифікаційний код 13641226
Розрах. рахунок редакції: 2600202239794
ПАТ «Кредобанк» м. Івано-Франківськ
МФО 325365

Адреса редакції: 76018
м. Івано-Франківськ,
площа А. Міцкевича, 5

телефон: (0342) 52-73-48
e-mail: gazeta.nova.zorya@gmail.com